

Načo nám treba chodiť do kostola?

Prečo vlastne sláviť Eucharistiu? Nie je jednoduché na túto otázku odpovedať, najmä dnes, keď sa z kostolov urobili múzeá či galérie, alebo sa predstavujú ako architektonické pamiatky, ba dokonca človek na Hradčanoch zabúdi aj do chrámu, z ktorého urobili reštauráciu.

Najesť sa môžeme aj v bufete na stanici alebo u McDonalda. Ak sa cítime pri peniazoch, zjždeme do lepšej reštaurácie. No nechceme hovoriť o jedení, ale predovšetkým o tom, prečo niektorí ľudia „zabúdi“ každú nedeľu do chrámu. Prečo si na to privstanú? A prečo ich susedia spoza žalúzií hodnotia ako čudákov?

Gentleman ešte nevymreli

Vďaka Bohu, ešte **existujú ľudia, ktorí chápu veľkosť a nezaslúženosť Božej lásky, za ktorú treba poďakovať.** Gentlemani totiž nevymreli. Sú to tí ozajstní a skutoční putujúci na tejto zemi, ktorí chcú dôjsť do zasľubenej zeme ako Izraeliti po odchode z Egypta. Čiže chcú nájsť túto zasľubenú zem.

A napokon chodia do kostola aj preto, že **cítia zodpovednosť.** Možno, že im čosi chýba, nemajú naplnené túžby a niektorým sa nedeľná svätá omša stáva aj doplnkom, ktorý patrí k sviatočnému folklóru. No sú aj takí, ktorí si radi vypočujú nádhernú hudbu, ak sa im podarí objaviť organistu, ktorý vie zahrať čosi krásne, klasiku a pri odchode z kostola si povedia: „Stálo to za to, nabral som energiu“. Zvláštne. Energiu.

Potom nastúpi „súdny tribunál“, ktorý zhodnotí kvalitu kňazovho príhovoru. Prípadne nastupuje „komisia“ dám, ktoré zhodnotia vystupovanie kňaza a jeho vonkajšie prejavy. A nakoniec sa tam nájdú aj „malí mýtnici, colníci“, ktorí nakukujú do chrámu cez prah dverí. Žeby boli až takí pokorní? Ponechajme im túto ich túžbu v tzv. „pokoji“, kým sami neprídu na to, že sa treba viac priblížiť ku Kristovi.

Dostal som milión

Neprisľúcha mi však kategorizovať návštevníkov chrámu. Keď sa ma pýtajú, prečo vlastne „chodím do kostola“ a čo tam robím, odpovedám celkom jednoducho. **Boh ma obdaroval veľkým darom a ja som mu za to vďačný.** Dal mi život, vieru, učí ma láske, dal mi priateľov, ktorí síce nie sú bez chýb, ale delia sa so mnou o môj život. Krstom ma prijal do Cirkvi, posilnil birmovkou a pozval ma k nádhernému povolaniu. Som celkom zdravý, chutí mi jesť a chutí mi aj žiť. Cítim plnosť života a som za to vďačný Bohu.

Ak teda vlastným takéto bohatstvo, je spravodlivé a slušné poďakovať sa tomu, kto ma obdaroval. Ak od niekoho dostanem 1.000.000 €, iste mu budem nesmierne ďakovať. A nepadne mi to vôbec ťažko. A keďže som slušne vychovaný, do kostola chodím preto, aby som vedel „vzdávať vďaky“. To je podstata Eucharistie. A tu sme pri koreni slova, čo znamená Eucharistia. **Eucharistia znamená vďakyvdanie** - preto teda chodíme do kostola.

Nie som samotár

Ďalším motívom mojej návštevy kostola je, že som jednoducho človek, ktorý má telo, ale aj nesmrteľnú dušu. Mám srdce, ktoré je večne nespokojné a túži po niečom hlbšom, po naplnení. Srdce sa chce nasýtiť plnosťou života. Nechce ostať prázdne. Ako som už spomenul, to, že som človek, znamená, že potrebujem patriť aj do spoločenstva. Nie som nejaký solitér, oddelený od spoločenstva, samotár.

Normálny človek vždy hľadá ľudí a inklinuje k spoločenstvu. A toto spoločenstvo, do ktorého chodím a ktoré sa schádza v kostole, zhromažďuje Duch Svätý. Treba hádam vysvetliť a poopraviť, že nie my ideme do chrámu, nie my sa rozhodujeme, že chceme ísť do kostola, ale je to dielo Ducha Svätého, ktorý nás zjednocuje a spája. Duch Svätý z nás vytvára tajomné mystické Kristovo telo.

Do Božieho domu chodíme aj preto, **aby sme sa dali poučiť.** Múdremu človekovi to nerobí problém. Predsa len existuje niekto, kto má slová večného života - Ježiš Kristus. Jeho hlas napĺňa moje srdce, moje

požiadavky, posilňuje ma a usmerňuje v mojom živote. Takto celkom jednoducho odpovedám tým, ktorí sa ma pýtajú, prečo chodím do chrámu. Toto vysvetlenie by som rád umocnil i osobným zážitkom asi spred mesiaca.

Ked' sa ozve klopanie

Istá vysokoškolačka zaklopala na moju kanceláriu a požiadala ma o rozhovor. Bol dosť zvláštny. Hneď vo dverách mi zvestovala, že o kostol ani nezakopla. Neverí v Boha a nemá ani záujem čosi podobné v živote hľadať. Zdá sa jej to nezmyselné. Okamžite ma teda informovala, kto je. Je neveriaca, nie tá, ktorá potrebuje kostol.

Jej otázka však bola jednoduchá a priama: „Existuje láska? Veríte v lásku?“ Bolo to pre mňa prekvapenie, pretože som nebol pripravený na takúto priamu otázku z čista jasna. „To, čo najviac potrebujeme, je láska,“ vyšlo zo mňa akosi automaticky. „Len neviem, o akú lásku vám ide a kde ju hľadáte. A prečo mi vlastne kladiete túto otázku?“ odpovedal som protiotázkou. Po chvíli váhania si opatrne sadla, akoby prišla do neznámeho kozmického prostredia. Veľmi pomaly si sadala. Veľmi opatrne sa správala k človeku, ktorý je „farár“.

Rozbúrať vlastnú ilúziu

Hádam aj mala dojem, že patrí do skupiny ľudožrútov. Vyhĺkla z nej odpoveď: „Všade okolo seba vidím rozpad priateľstiev, manželstiev, lások a všetkého krásneho. Vidím zlý a skazený svet.“ Povedal som: „Ale veď si ho budujete bez Boha, slobodne, nezávisle, podľa svojej chute, nemôže byť zlý. Boh vám do toho nezasahuje. Čiže ste slobodná, máte svet podľa svojich predstáv.“

Povedala: „Ale to je ilúzia.“ Reagoval som: „Prosím vás, to nemôže byť ilúzia, keď vy si vytvárate svoj svet podľa svojej chute. Robíte si ho dokonalým podľa svojich predstáv a do nikoho toho nevpúšťate. Dokonca ani do kostola nechodíte a tak vám to nekazia ani farári. Predsa nemôžete byť z toho sklamaná. Takže nie je to ilúzia.“ Trvala však na svojom: „Je to ilúzia.“

Ja: „**Zvláštne. Človek sa celé dejiny snaží oslobodiť od Boha, aby nakoniec predsa skonštatoval, že bez Boha je to ilúzia?**“ Potom pokračoval môj monológ: „Láska je. Existuje. Denne sa jej dotýkame, no kde ju vlastne hľadáme? A o akej láske hovoríme? Je tu Božia láska, ktorá sa nám denne dáva cez Eucharistiu, cez Božie slovo, cez spoločenstvo, ktoré my často odmietame ako starožitnosť.“

Viem však, o akej láske hovoríte vy, milé dievča. O láske erotickej, egoistickej, zlodejskej. O láske, ktorá vyzmýka osobu ako citrón. A potom nastane v človeku prázdnota, rozchod, rozpad. **Ježiš nás učí milovať a darovať sa. Hovorí o láske priateľskej, sebaobetujúcej, darujúcej sa - o agapé.**“ Tomu sa však musíme naučiť vo svätej omši.

Otvoriť dvere

„Vy si myslíte, že som najhoršia?“ spýtavo sa na mňa pozrela. „Vôbec nič si nemyslím. Vy sa musíte rozhodnúť a otvoriť iné dvere ako dvere zábavných podnikov. Najprv dvere chrámu, potom dvere spovednice a napokon dvere lásky.“

„Zablúdiť“ do kostola znamená pustiť Ježiša do svojho srdca.

V kostole sa nudia iba tí, ktorí nechápu, čo je pre človeka dôležité. Tí, ktorí doteraz neobjavili hĺbku slova „láska“. Preto pojem svätá omša, ktorý najčastejšie priradujeme Eucharistii, nevyjadruje úplne celú hĺbku významu. Pochádza síce z latinského slova missa, čo znamená poslanie, čiže do kostola chodíme preto, lebo sme dostali aj poslanie vzdávať vďaky, učiť sa a vytvárať spoločenstvo lásky.

Načo chodiť do kostola? Aby sme začali hľadať lásku a aby sme našli raz tú s veľkým L.